

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupíckové a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobkyně: **JUDr. K. T.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2025, č. j. 6 Ad 7/2025 - 93,

t a k t o :

Návrh žalobkyně ze dne 14. 8. 2025 na vydání předběžného opatření, jímž by soud žalované uložil, aby se do pravomocného rozhodnutí kasačního soudu zdržela provádění jakýchkoliv úkonů v kárném řízení vedeném pod sp. zn. K 42/2019, **s e z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 7. 7. 2025 kasační stížnost, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Tímto usnesením byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí předsedy kárné komise žalované ze dne 23. 5. 2025, v řízení vedeném pod sp. zn. K 42/2019. Žalobu soud odmítl jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) a § 85 s. ř. s.

[2] Dne 14. 8. 2025 doručila stěžovatelka zdejšímu soudu podání nazvané „*Kasační stížnost – replika k vyjádření žalované, návrh na vydání předběžného opatření*“. Stěžovatelka v podání uvedla, že žalovaná s ohledem na obsah kasační stížnosti nepředložila Nejvyššímu správnímu soudu celý správní spis, nýbrž pouze rozhodnutí ze dne 23. 5. 2025, proti němuž stěžovatelka podala žalobu. Podle stěžovatelky byla žalovaná povinna zaslat kasačnímu soudu celý správní spis a nepředložení spisu je samo o sobě „*dostatečným důvodem pro vyhovění žalobě z důvodu nepřezkoumatelnosti*“. Stěžovatelka dále v podání tvrdila, že žalovaná nevypořádala její žádost ze dne 28. 4. 2025, v níž se domáhala sdělení totožnosti kárného žalobce. Žalovaná nařídila projednání kárné žaloby na den 5. 9. 2025, aniž by vyhodnotila otázku, zda je přípustné, aby „*jednání bylo vedeno za účasti podjatých účastníků (členů kárného senátu a ,tajemné“ osoby kárného žalobce)*“. Stěžovatelka následně

navrhla, aby Nejvyšší správní soud vydal předběžné opatření ve smyslu § 38 s. ř. s., jímž žalované uloží, aby se do pravomocného rozhodnutí kasačního soudu zdržela provádění jakýchkoliv úkonů v kárném řízení vedeném pod sp. zn. K 42/2019.

[3] Žalovaná se k návrhu na vydání předběžného opatření nevyjádřila.

[4] Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. „[b]yl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníků uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.“ Pravomoc vydat předběžné opatření má i Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti (viz jeho usnesení ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006-37, publ. pod č. 910/2006 Sb. NSS).

[5] Ze znění zákona zřetelně plyne, že pro nařízení předběžného opatření musí být splněny tři podmínky, a to (1) podání návrhu na zahájení řízení ve věci samé, (2) podání návrhu na vydání předběžného opatření a (3) potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu. První dvě podmínky stěžovatelka splnila; Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval pouze podmínkou třetí, tedy otázkou, zda stěžovatelce hrozí vážná újma, pro kterou je třeba zatímně upravit poměry účastníků, a to způsobem, kterým stěžovatelka požaduje.

[6] Výkladem pojmu *vážná újma* se Nejvyšší správní soud obecně zabýval v citovaném usnesení č. j. Na 112/2006-37, podle něhož je daný pojem „*nutno vykládat relativně autonomně a izolovaně od předběžného posuzování (přesněji řečeno odhadování) budoucí úspěšnosti navrhovatele předběžného opatření v řízení ve věci samé. Vážnou újmu je v případě, že předběžným opatřením má být podle návrhu účastníka-soukromé osoby uložena povinnost správnímu orgánu, nutno rozumět zejména takový zásah do právní sféry účastníka (resp. pokyn či donucení s obdobnými důsledky), který – v případě že by byl v řízení ve věci samé shledán sám o sobě nezákonným či shledán součástí nezákonného komplexnějšího postupu správního orgánu – představuje natolik zásadní narušení této jeho sféry, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmu tedy budou zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených [...]*“. Potřeba zatímní úpravy poměrů účastníků předběžným opatřením nastává „*v těch případech, kde by nenařízením předběžného opatření vznikl prostor pro faktická jednání či právní úkony, jež by vytvořily nezvratný stav*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 As 113/2017-61, odst. [6]). Povinnost tvrdit a osvědčit hrozbu újmy přitom tíží stěžovatelku (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, č. j. 5 As 47/2018 - 129, odst. [14]).

[7] Stěžovatelka ve svém návrhu neuvedla ve vztahu k nutnosti zatímně upravit poměry účastníků a újmě, která jí vážně hrozí, vůbec nic. Její tvrzení směřují výhradně do dílčích nesprávností či nezákonností probíhajícího kárného řízení a řízení o kasační stížnosti. Stejně tak hrozbu vážné újmy nijak neprokázala. Nejvyšší správní soud

pokračování

pro úplnost doplňuje, že vydání předběžného opatření je vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce popsal slovy o hrozící vážné újmě, nepostačí proto ani tvrzení o jakékoli (každé) újmě (srov. usnesení kasačního soudu ze dne 11. 12. 2024, č. j. 2 Azs 258/2024 - 23, odst. [13]).

[8] Ani Nejvyššímu správnímu soudu samotnému není zřejmé, v čem stěžovatelka spatřuje naplnění zákonných podmínek pro vydání předběžného opatření. Nadto zdejší soud podotýká, že smyslem předběžného opatření je zajistit, aby bylo možné dosáhnout účelu soudního řízení a aby tento účel nebyl tím, že nebude vyhověno návrhu na vydání předběžného opatření, zmařen (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 As 6/2017 - 75, odst. [12], publ. pod č. 3597/2017). Pokud by kasační soud ponechal stranou, že obsah podání stěžovatelky ani náznakem nekoresponduje se závěrečným návrhem na zdržení se provádění jakýchkoliv úkonů v kárném řízení, není Nejvyššímu správnímu soudu z ničeho zřejmé, jak by měl být účel řízení o kasační stížnosti zmařen pokračováním v kárném řízení se stěžovatelkou. Navrhované předběžné opatření totiž nemá ani základní souvislost s předmětem řízení, v němž je vydání předběžného opatření navrhováno (srov. citované usnesení č. j. 6 As 6/2017 - 75). Předmětem řízení o kasační stížnosti je napadené rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 8 Azs 172/2020 - 66, odst. [64], publ. pod č. 4592/2024 Sb. NSS). Stěžovatelka však svým návrhem míří do kárného řízení před žalovanou.

[9] Jelikož stěžovatelka neunesla břemeno tvrzení ani břemeno důkazní týkající se hrozby závažné újmy ve smyslu § 38 odst. 1 s. ř. s., ani její návrh nijak s řízením o kasační stížnosti nesouvisí, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že se její návrh na vydání předběžného opatření podle § 38 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zamítá. Tím kasační soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. září 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu